

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci

žalobce: **P. N.,**
zastoupený Pavlem Jelínkem, advokátem,
sídlem Dražkovice 181, 533 33 Pardubice,

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1,

za účasti: **ŠKODA AUTO, a.s.,** IČO: 00177041,
sídlem tř. Václava Klementa 869, 293 01 Mladá Boleslav,
zastoupená Františkem Korbelem, advokátem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. MMR-16747/2019-83/790,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Za správnost vyhotovení:

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Osoba zúčastněná na řízení dne 29. 5. 2017 předložila Městskému úřadu Rychnov nad Kněžnou (dále též „stavební úřad“) návrh veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby „ŠKODA AUTO a.s., závod Kvasiny – Hala M1 – svařovna - rozšíření východ III- etapa 1 – hlavní stavba a HTÚ“. Dle předložené projektové dokumentace jde o stavbu přímo navazující na stávající fasádu svařovny, celková plocha přístavby je 70 x 193,75 m, základní hmota objektu je ukončena ve výšce + 17 m. Objekt je situován ve střední části areálu ŠKODA AUTO, a.s., Kvasiny. Dle rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 13. 9. 2016, č. j. KUKHK-26486/ZP/2016, záměr rozšíření svařovny M1 nebyl posuzován dle EIA, přičemž dle odůvodnění uvedeného rozhodnutí (které nabylo moci práva dne 14. 10. 2016) „realizací záměru dojde ke zvětšení stavební hmoty stávajícího objektu, která se v území zásadním způsobem neprojeví, výška bude respektovat stávající zástavbu v areálu“. Dále „realizací záměru dojde pouze k malému zvýšení dopravní obslužnosti areálu (vůči současnému stavu)¹ z hlediska počtu pohybů vozidel, které však nemá na celkovou imisní situaci v lokalitě podstatný vliv. Současně dojde i k malému zvýšení hluku na přilehlých komunikacích, které by nemělo přesáhnout 0, 9 dB, což je prakticky nezaznamatelná hodnota. Imisní příspěvky od zdrojů jsou nízké a u obydlené zástavby nezpůsobí překračování imisních limitů.“ Osoba zúčastněná na řízení současně předložila souhlas obce Kvasiny, která by jinak byla účastníkem územního řízení. Stavební úřad téhož dne vyvěsil informaci o podaném návrhu veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby na své úřední desce.
2. Žalobce svým podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 8. 6. 2017 sdělil, že je účastníkem řízení. Poukázal na to, že město Rychnov nad Kněžnou a obec Kvasiny již jsou značně přetížené dopravou a především v Rychnově nad Kněžnou není vybudována navazující infrastruktura. Podle žalobce nelze obejít zákon tak, že by místo územního řízení byla uzavřena veřejnoprávní smlouva o umístění stavby, a to bez informování a souhlasu osob, které by jinak byly účastníky tohoto územního řízení.
3. Dne 16. 6. 2017 došlo k uzavření předmětné veřejnoprávní smlouvy mezi stavebním úřadem a osobou zúčastněnou na řízení, téhož dne s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou vyslovila souhlas obec Kvasiny. Přípisem ze dne 26. 6. 2017 stavební úřad sdělil žalobci, že dne 16. 6. 2017 veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti a že žalobce do okruhu ostatních osob, které vyslovují písemný souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy, nepatří. Dne 28. 7. 2017 žalobce doručil Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje žádost o vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), konkrétně o určení neúčinnosti předmětné veřejnoprávní smlouvy. Usnesením žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. MMR-37778/2017-83/2680, byl k projednání a rozhodnutí v dané věci určen Krajský úřad Pardubického kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“). Proti tomuto usnesení podala osoba zúčastněná na řízení rozklad, který však ministryně pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 16. 8. 2018, č. j. 20128/2018 - 31 - 4 - 1, zamítla.

¹ Předpokládaný nárůst zaměstnanců spojený s realizací záměru je 145 v rozvržení do tří směn, s maximem 51 zaměstnanců v první směně (v areálu pracuje v současnosti cca 9000 zaměstnanců).

4. Správní orgán prvního stupně vydal dne 21. 1. 2019 rozhodnutí č. j. KrÚ 6221/2019/45/OMSŘI/Kn, podle něhož předmětná veřejnoprávní smlouva je platná a nabyla účinnosti dne 16. 6. 2017. Odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. MMR-16747/2019-83/790. Žalovaný v odůvodnění zamítavého rozhodnutí uvedl, že předmětná stavba není umístěna na pozemcích žalobce, jeho pozemky nejsou pozemky mezujícími s předmětnou stavbou a nejsou ani pozemky sousedními. Upozornil, že předmětná stavba je stavbou umístěvanou ve stávajícím oploceném výrobním areálu v území určeném platným územním plánem obce Kvasiny k využití pro průmyslovou výrobu, přičemž od nejbližšího pozemku žalobce (pozemek parc. č. X v katastrální území Kvasiny – tento pozemek je součástí neveřejné letištní plochy) je předmětná stavba vzdálena vzdušnou čarou cca 1 km a mezi ní a všemi pozemky žalobce je jak stávající zástavba, tak zeleň. Nedochází k přesahu požárně nebezpečného prostoru stavby za hranice oploceného výrobního areálu, a tedy ani na pozemky žalobce. Možnost přímého dotčení žalobcových vlastnických práv nevyplývá ani z doložených závazných stanovisek. Všechny žalobcovy pozemky se podle platného územního plánu obce Kvasiny nacházejí v plochách zemědělských. Žalovaný doplnil, že předmětem uzavřené veřejnoprávní smlouvy je změna stavby haly svařovny spočívající v přístavbě v rámci stávajícího uzavřeného areálu. S realizací záměru bude spojen nárůst počtu zaměstnanců pouze v počtu max. 51 v jedné (první) směně. Objektivní možnost přímého dotčení vlastnických práv žalobce k zemědělským pozemkům lze tedy vyloučit. Žalobce ostatně dle žalovaného nenavrhl žádný důkaz na podporu svého tvrzení o přímém dotčení svých vlastnických práv. Hájit kvalitu života v obci pak přísluší výlučně obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn. Obec Kvasiny přitom s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou vyslovila souhlas.

Žaloba, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

5. Proti rozhodnutí žalovaného č. j. MMR-16747/2019-83/790 podal žalobce žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V ní namítal, že byl zkrácen na svých právech, když mu nebylo umožněno uplatňovat práva účastníka řízení a podrobně se k uzavírané veřejnoprávní smlouvě vyjádřit, seznámit se s podklady a eventuálně vůči stavebnímu úřadu a osobě zúčastněné na řízení artikulovat své námítky a připomínky. Žalobce byl dle svého právního názoru v souladu s § 28 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 78a a § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“), účastníkem řízení o uzavření veřejnoprávní smlouvy. Stavební úřad mu měl umožnit výkon práv účastníka řízení, popřípadě jeho účastenství přezkoumávat. Sdělení Městského úřadu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 26. 6. 2017 (dle kterého žalobce nepatří mezi osoby, které vyslovují písemný souhlas s uzavřením předmětné veřejnoprávní smlouvy) považuje žalobce za flagrantní porušení zákona. Toto sdělení žalobce označil za rozhodnutí, které však nemá požadované náležitosti dle § 68 a § 69 správního řádu, protože je nepřezkoumatelné.
6. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a Ústavního soudu žalobce brojil proti postupu správních orgánů, které nezkoumaly, „*kam až hranice sousední sahá*“, jakož ani hluk, pach a další imise, přičemž mezi účastníky měly být zahrnuty i potenciálně dotčené osoby (účastenství by mělo být posuzováno extenzivně). Správní

orgán argumentuje pouze vzdáleností dotčených pozemků žalobce (od cca 900 m do 2500 m), opomněl však posoudit možné nežádoucí vlivy na dotčené pozemky, „zejména dopravní zatížení a dopravní obslužnost pozemků“. Za přímé dotčení vlastnického práva vlastníka pozemků lze nepochybně považovat i ztíženou dopravní obslužnost těchto pozemků, pronikající hluk, zápach a další imise s tím související. V územním řízení může být vlastnické nebo jiné věcné právo určité osoby dotčeno i tehdy, jestliže umístěním záměru do území může dojít k zániku či k významnému omezení přístupu či příjezdu k sousednímu pozemku či stavbě. Podle žalobce došlo ke zřejmému a průkaznému ztížení obslužnosti pozemků v jeho vlastnictví. Neutěšená dopravní situace je realizací záměrů osoby zúčastněné na řízení nadále zhoršována, když kapacita infrastruktury je naprosto nedostatečná.

7. Žalobce má na pozemku evidovaném v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v katastrálním území X stanoviště včel. Na pozemek byl dosud zajištěn přístup prostřednictvím páteří dopravní sítě, resp. obslužné (účelové) komunikace. Nyní došlo k místní úpravě provozu na dotčené pozemní komunikaci [dopravní značení B11 (zákaz vjezdu motorových vozidel) s dodatkovou tabulkou E13 s nápisem „mimo vozidel obsluhující přilehlé nemovitosti“] a žalobci je znemožněn přístup na pozemek z důvodu, že jeho nemovitost nesousedí přímo s pozemní komunikací. Pozemek p. p. č. X v katastrálním území Kvasiny žalobce využívá k leteckému modelářství. Naplněním veřejnoprávní smlouvy dochází „ke znemožňování“, resp. k ztíženému využití nemovitosti, když v důsledku realizace stavebního záměru je nemožné pozemek obsluhovat. Argumentace obdobně platí i ve vztahu ke všem ostatním pozemkům ve vlastnictví žalobce. Žalobce by dotčení svého práva prokazoval, byl-li by účastníkem řízení.
8. Žalovaný se dle žalobce nezabýval „enormním navýšením intenzity dopravy“ ani okruhem účastníků, kteří z toho plynou. Podle žalobce zakládá vnitřní rozpornost rozhodnutí, jestliže je žalobci vytýkáno neunesení důkazního břemene stran přímého dotčení na vlastnickém právu z důvodu dopravní přetíženosti lokality, když sám žalovaný uvedl, že přetíženost dopravou v okolí výrobního závodu je obecně známou skutečností.
9. Žalobce namítal, že osoba zúčastněná na řízení v řízení obstruovala a využívala skutečnost, že je významným a strategickým celostátním zaměstnavatelem.
10. Správním orgánům bylo dále vytýkáno, že k popření žalobcova účastenství ve věci došlo až po uzavření veřejnoprávní smlouvy, přestože žalobce se svého účastenství domáhal v dostatečném předstihu.
11. Žalobce dodal, že s napadeným rozhodnutím souvisí vydání dalších rozhodnutí, proti nimž hodlá podat správní žalobu. Stavební úřad pak v důsledku „štěpení“ záměrů osoby zúčastněné na řízení napomáhá relativizovat závažnost dopadů „živelného“ rozvoje závodu, resp. vlivu tohoto rozvoje na přilehlé okolí. Na veškeré uzavřené veřejnoprávní smlouvy je třeba nahlížet jako na jeden celek.
12. Žalovaný se dle žalobce nezabýval jeho námitkami, například námitkou, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že nemůže dojít k dotčení jeho pozemků, jestliže jde o zemědělské plochy. Závěr, že vymezení využití ploch výroby a skladování v obci Kvasiny je zárukou toho, že nedojde k přímému dotčení vlastnických práv, je pak dle žalobce

zjevně nesprávný a neobhajitelný, když následně postrádá jakékoliv další účastenství v územním a stavebním řízení smysl.

13. K argumentu žalovaného, že hájit kvalitu života v obci a zájmy obce a jejích občanů přísluší v územním řízení právě obci, žalobce konstatoval, že pokud obec nedbá na všestranný rozvoj a kvalitu života obyvatel v obci, žalobce se s tímto přístupem nehodlá smířit. Pokud žalovaný argumentuje, že Městský úřad Rychnov nad Kněžnou souhlas udělil, je tato argumentace alibistická a zavádějící, když žalobce poukazoval na systémovou podjatost a na finanční dary přijaté Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou od osoby zúčastněné na řízení. Systémová podjatost byla shledána i na krajské úrovni ve vztahu ke Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje. Námitkou podjatosti správního orgánu prvního stupně se v rámci rozhodnutí žalovaný nezabýval.
14. Žalobce proto navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření obsáhle argumentovala ve prospěch závěru, že žalobce nemohl být účastníkem územního řízení, pokud by se takové řízení vedlo; nedošlo k přímému dotčení žalobcových práv. Podle osoby zúčastněné na řízení není důvodná ani námitka štěpení jejích stavebních záměrů, když jednotlivé záměry jsou samostatnými stavbami ve smyslu stavebního zákona a není důvod, aby na ně bylo pohlíženo jako na jeden celek. Není pak pravdou, že by žalovaný uvedl, že příslušná územně plánovací dokumentace je důvodem, proč žalobce nebyl zahrnut do okruhu účastníků řízení a proč od něj nebyl vyžadován souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy. Ze všech výše uvedených důvodů by dle osoby zúčastněné na řízení měla být žaloba zamítnuta.

Posouzení věci krajským soudem

17. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud předně uvádí, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé

změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Implicitně lze vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (k tomu srov. např. nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62). Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění. Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, usnesení ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

19. Podle § 161 odst. 1 správního řádu stanoví-li tak zvláštní zákon, může správní orgán uzavřít veřejnoprávní smlouvu s osobou, která by byla účastníkem podle § 27 odst. 1, kdyby probíhalo řízení podle části druhé, a to i namísto vydání rozhodnutí. Podmínkou účinnosti veřejnoprávní smlouvy je souhlas ostatních osob, které by byly účastníky podle § 27 odst. 2 nebo 3. Správní orgán přitom postupuje podle ustanovení o souhlasu třetích osob (§ 168).
20. Citované ustanovení upravuje tzv. subordinační typ veřejnoprávních smluv. Tuto smlouvu uzavírá správní orgán s osobou, která by jinak byla účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, a to i namísto vydání rozhodnutí, pokud tak stanoví zvláštní zákon. Lze ji mimo jiné uzavřít namísto územního rozhodnutí, což je případ v nyní projednávané věci [srov. rozsudek NSS (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: <http://www.nssoud.cz>) ze dne 29. 1. 2020, č. j. 8 As 50/2018-72, publ. pod č. 4003/2020 Sb. NSS, bod 10].
21. Zvláštním zákonem předvídaným v § 161 odst. 1 správního řádu je v dané věci stavební zákon. Podle § 78a odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, může stavební úřad uzavřít se žadatelem veřejnoprávní smlouvu o umístění stavby, o změně využití území a o změně vlivu užívání stavby na území, která nahradí územní rozhodnutí. Veřejnoprávní smlouvu nelze uzavřít v případě záměru, pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí. Podle odst. 2 žadatel předloží stavebnímu úřadu návrh veřejnoprávní smlouvy, který obsahuje kromě označení smluvních stran náležitosti výroku územního rozhodnutí, včetně všech údajů a podmínek vyplývajících ze závazných stanovisek dotčených orgánů a odůvodnění souladu s požadavky § 90. Žadatel v návrhu veřejnoprávní smlouvy uvede osoby, které by byly účastníky územního řízení. K návrhu připojí dokumentaci v rozsahu jako k žádosti o vydání územního rozhodnutí, včetně situačního výkresu na podkladě katastrální mapy, a závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů. Žadatel k návrhu připojí doklad prokazující jeho vlastnické právo k pozemku nebo stavbě, na nichž se má záměr uskutečnit, nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám anebo souhlas podle § 86 odst. 3. Podle odst. 3 stavební úřad posoudí návrh veřejnoprávní smlouvy do 30 dnů ode dne jeho předložení z hlediska splnění podmínek pro uzavření veřejnoprávní smlouvy. Stavební úřad vyvěsí informaci o podaném návrhu

veřejnoprávní smlouvy na úřední desce po dobu 8 dnů. Stavební úřad na základě posouzení návrhu veřejnoprávní smlouvy návrh přijme, nebo odmítne a sdělí žadateli důvody odmítnutí. Podle odst. 4 žadatel zajistí souhlasy osob, které by byly účastníky územního řízení, s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou. Žadatel je povinen předložit stavebnímu úřadu veřejnoprávní smlouvu spolu se souhlasu osob, které by byly účastníky územního řízení, a grafickou přílohu k vyznačení účinnosti.

22. Ustanovení § 161 odst. 1 správního řádu zcela jednoznačně podmiňuje účinnost veřejnoprávní smlouvy souhlasem určitých osob. Pokud taková osoba existuje a její souhlas není vyžádán, pak veřejnoprávní smlouva nemůže nabýt účinnosti. V takovém případě není ani namístě, aby tato osoba vyvolávala sporné řízení ohledně závazků plynoucích z veřejnoprávní smlouvy (dle § 141 správního řádu ve spojení s § 169 správního řádu). Nemá-li veřejnoprávní smlouva žádné účinky, neplynou z ní také žádné závazky, ohledně nichž by mohlo být vedeno sporné řízení. Za prostředek ochrany práv osoby, jejíž souhlas nebyl v rozporu se zákonem vyžadován, nelze považovat ani podnět k přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy dle § 165 odst. 1 správního řádu, a to především proto, že se jedná o postup prováděný výlučně z úřední povinnosti. Naopak žádost podle § 142 odst. 1 správního řádu je zcela případným prostředkem ochrany práv osoby, která tvrdí, že k uzavření veřejnoprávní smlouvy dle § 161 správního řádu nebyl vyžadován její souhlas, ačkoliv vyžadován měl být. Spor ohledně účinnosti veřejnoprávní smlouvy bude dán vždy, bude-li některá z dotčených osob tvrdit, že smlouva účinná není, zatímco ostatní dotčené osoby budou tvrdit opak (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, publ. pod č. 3151/2015 Sb. NSS).
23. Žalobce, který namítal neúčinnost uzavřené veřejnoprávní smlouvy z důvodu svého nesouhlasu s ní (s tím, že by dle jeho právního názoru byl účastníkem územního řízení), proto zvolil správný procesní nástroj k vyslovení případné neúčinnosti veřejnoprávní smlouvy, konkrétně řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu, podle jehož odst. 1 správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Již s ohledem na tento závěr jsou zcela bez významu pro posuzovanou věc žalobcovy námitky, že sdělení stavebního úřadu ze dne 26. 6. 2017 má být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., které je dle žalobce nepřezkoumatelné. Žalobce žalobou napadl rozhodnutí žalovaného vydané v řízení o určení právního vztahu – předmětem soudního přezkumu je tudíž toto rozhodnutí, nikoliv sdělení stavebního úřadu ze dne 26. 6. 2017. Z týchž důvodů je irelevantní i námitka žalobce, že k popření jeho „účastenství“ došlo až po uzavření veřejnoprávní smlouvy. Pokud by žalobcův souhlas skutečně byl nezbytný, pak by veřejnoprávní smlouva nemohla nabýt účinnosti; pokud by jeho souhlas nezbytný nebyl, pak veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti. V každém případě však žalobci, nehledě na datum, kdy byl vyrozuměn o uzavření veřejnoprávní smlouvy a o její účinnosti, zůstaly zachovány prostředky právní ochrany (konkrétně žádost dle § 142 správního řádu a následný soudní přezkum), které žalobce též využil.
24. Žalobce dovozoval, že by byl účastníkem územního řízení, z § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, podle něhož účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž

vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

25. Rozhodující otázkou tedy je, zda žalobcovo vlastnické právo k pozemkům může být přímo dotčeno stavbou, jejíž provedení bylo předmětem veřejnoprávní smlouvy ze dne 16. 6. 2017, tj. zda by žalobce byl účastníkem územního řízení, bylo-li by vedeno.
26. Účastníkem řízení bude určitý subjekt pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a k umístění stavby na něm, k odstupovým vzdálenostem, k rozměrům stavby, k účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Pokud tedy lze mít za to, že dopady (zejména v podobě imisí) stavby na bezprostřední okolí budou v míře přiměřené poměrům, nelze hovořit o „přímém dotčení“ ve smyslu výše uvedeném (srov. shodně např. rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 As 193/2017 – 24, bod 25). Nepostačuje tedy samotná možnost dotčení stavebním záměrem, musí být současně naplněno kritérium „minimální míry tohoto potenciálního dotčení“. Jinými slovy vyjádřeno, musí dojít k dotčení práv nad „míru přiměřenou poměrům“, přičemž „míru přiměřenou poměrům“ je třeba vykládat ve vztahu k poměrům dané lokality (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 62/2015-32, body 27 a 28). Je přitom nutné podotknout, že nejde o jediné v úvahu přicházející kritérium. Často se lze setkat též s konstatováním přímého dotčení na právech v situacích, kdy soud shledá, že je daný subjekt dotčen více, než kdokoli jiný v dané lokalitě (srov. opět rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 62/2015-32, bod 27). Poukázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 5 As 6/2009-94. O ani jeden z popsanych případů se však v nyní projednávané věci nejedná.
27. Žalobce v dané lokalitě vlastní následující nemovitosti (v podrobnostech viz protokol o jednání ze dne 2. 12. 2020):
 - a) pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v katastrálním území Kvasiny, druh pozemku orná půda - tento pozemek žalobce dle svého tvrzení využívá k leteckému modelářství,
 - b) pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v katastrálním území Kvasiny, druh pozemku orná půda - tento pozemek žalobce dle svého tvrzení využívá jako stanoviště včel,
 - c) pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v katastrálním území Kvasiny, druh pozemku trvalý travní porost - tento pozemek žalobce dle svého tvrzení využívá k zemědělským účelům (louka),
 - d) pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v katastrálním území Kvasiny, druh pozemku ostatní plocha - dle žalobce je tam stromořadí a využívá se jako vodoteč ze sousedního pozemku,

- e) pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v katastrálním území Kvasiny, druh pozemku orná půda - jedná se o sousední pozemek k pozemku p. č. X, část je dle žalobce zatravněná, část je zemědělsky využívána,
 - f) pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v katastrálním území Lukavice u Rychnova nad Kněžnou, druh pozemku trvalý travní porost - tento pozemek žalobce dle svého tvrzení využívá jako stanoviště včel.
28. Všechny předmětné pozemky (další pozemky, jejichž vlastníkem je žalobce, nebyly uvedeny ani v žalobě, pročť se dotčením vlastnického práva k nim soud nezabýval) jsou zemědělskými plochami (orná půda, trvalý travní porost, ostatní plocha). Pozemky žalobce jsou od stávajícího uzavřeného průmyslového areálu, tedy i místa stavby, vzdáleny od cca 1 km po několik km, mezi místem stavby a pozemky žalobce se nacházejí lesy nebo pole. Ke všem pozemkům má žalobce zachován přístup. Pokud snad došlo k jeho omezení místní úpravou provozu na pozemních komunikacích, nebylo tvrzeno a ani prokázáno, že se tak stalo výlučně z důvodu realizace předmětného stavebního záměru, s nímž byl spojen (vzhledem k celkovému počtu zaměstnanců – cca 9000) zanedbatelný nárůst zaměstnanců (145 v rozvržení do tří směn, s maximem 51 zaměstnanců v jedné směně). Dále je třeba zdůraznit, že již v odůvodnění rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 13. 9. 2016, č. j. KUKHK-26486/ZP/2016, bylo konstatováno, že „realizací záměru dojde pouze k malému zvýšení dopravní obslužnosti areálu (vůči současnému stavu) z hlediska počtu pohybů vozidel, které však nemá na celkovou imisní situaci v lokalitě podstatný vliv. Současně dojde i k malému zvýšení hluku na přilehlých komunikacích, které by nemělo přesáhnout 0, 9 dB, což je prakticky nezaznamenanatelná hodnota. Imisní příspěvky od zdrojů jsou nízké a u obydlené zástavby nezpůsobí překračování imisních limitů.“
29. Žalobce v nyní posuzované věci předně vůbec netvrdil (a tudíž ani neprokazoval), že dopady předmětné stavby na bezprostřední okolí budou v míře nikoliv přiměřené poměrům předmětné průmyslové lokality s relativně vysokým dopravním zatížením. Již vůbec pak neuváděl nic, co by svědčilo o tom, že by měl být v důsledku realizace stavebního záměru přímo dotčen na svých právech více, než kdokoliv jiný v dané lokalitě. Pozemky žalobce jsou pozemky zemědělskými, žalobce je nevyužívá k bydlení (z podstaty věci tak nemůže být např. narušena pohoda žalobcova bydlení), nýbrž převážně k chovu včel (pozemky, na nichž se nachází včelstvo, dle svého tvrzení musí žalobce navštívit čtyřicetkrát až padesátkrát za rok) či k leteckému modelářství. Žalobce nikterak nespecifikoval, jak konkrétně by přímo v důsledku realizace předmětné stavby v uzavřeném areálu (rozšíření svařovny) mohlo dojít k přímému omezení jeho práv, resp. jak konkrétně by mu realizace předmětného stavebního záměru osobou zúčastněnou na řízení mohla bránit ve využívání předmětných pozemků a v jeho aktivitách. Byl to přitom žalobce, koho v řízení tížilo břemeno tvrzení a břemeno důkazní (§ 142 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 141 odst. 4 správního řádu). Nelze přitom přisvědčit argumentaci žalobce, že této specifikace nebyl schopen v důsledku nevedení územního řízení. Pokud je žalobce přesvědčen o tom, že by byl účastníkem územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jistě musí být schopen alespoň v základních obrysech konkretizovat, jak vůbec mohou být jeho práva předmětnou stavbou přímo dotčena [nadto žalobce mohl již před vydáním rozhodnutí správního

orgánu prvního stupně nahlédnout do správního spisu (byl k tomu i vyzván) a detailně se se stavebním záměrem, resp. se všemi podklady pro vydání rozhodnutí seznámit]. To ovšem žalobce neučinil a svou pasivitu se snažil (byť nedokonale – akcentoval pouze místní úpravu provozu na pozemních komunikacích) napravit až v odvolacím řízení, žalovaný však zcela správně v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů nepřihlédl (na tomto místě soud odkazuje na stranu 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí; návrh opatření obecné povahy ze dne 9. 10. 2018, č. j. OVŽP/29321/18-5389/18/No, byl zveřejněn již v říjnu 2018 na úřední desce Rychnova nad Kněžnou, žalobce se tedy s ním mohl již tehdy seznámit a mohl jej předložit správnímu orgánu prvního stupně) a ze stejných důvodů to nemohl učinit ani soud, neboť koncentraci správního řízení není možno obcházet navrhováním důkazů až v řízení o žalobě proti rozhodnutí z takového správního řízení vzešlého. Pokud totiž účastník sporného řízení před správním orgánem nesplní svou procesní povinnost, nemůže pak již rozhodnutí správních orgánů z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopvat provedení důkazů, které již mohl a měl uplatnit ve sporném správním řízení. Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže a ani nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a žalobce nemůže svoji liknavost ve správním řízení zhojit až v řízení soudním. Jiný přístup by představoval negaci současné legální (posteriori) koncepce správního soudnictví. Ostatně pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není ani Evropským soudem pro lidská (srov. např. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazio Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlédnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený (soudní přezkum správních rozhodnutí proto nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci) a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum férovosti předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů.

30. I kdyby však soud připustil možnost přezkumu rozhodnutí žalovaného z hlediska námitek (tvrzení), k nimž žalovaný vzhledem k § 82 odst. 4 správního řádu nemohl přihlédnout (místní úprava provozu na pozemních komunikacích), není mu zřejmé, jak dopravní značení B11 (zákaz vjezdu motorových vozidel) s dodatkovou tabulkou E13 s nápisem „*mimo vozidel obsluhující přilehlé nemovitosti*“ žalobce omezuje v přístupu k pozemku evidovanému v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v k. ú. X (na němž má žalobce stanoviště včel), když se na žalobce prima facie vztahuje výjimka ze zákazu uvedená na dodatkové tabulce (není tedy podstatné, že pozemek žalobce „*nesousedí přímo s pozemní komunikací*“). Z tohoto důvodu by proto postrádalo smysl provádět dokazování fotodokumentací předmětného dopravního značení či návrhem předmětného opatření obecné povahy.
31. Pro úplnost soud dodává, že pokud žalobce přesto s místní úpravou provozu na účelové komunikaci spojující Lipovku a Průhon v Rychnově nad Kněžnou nesouhlasil, měl možnost domáhat se zrušení opatření obecné povahy v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. Jak ovšem žalobce připustil při jednání před soudem, žádný takový návrh nepodal (nepodal dokonce ani námitky proti návrhu opatření obecné povahy). Žalobce navíc (pokud trvá na tom, že se na něj výjimka ze zákazu vjezdu nevztahuje) mohl podat i žádost o povolení

výjimky z místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 77 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. To žalobce také neučinil. Výše uvedené tedy svědčí o tom, že ve skutečnosti k žádnému reálnému dotčení jeho práv nedošlo.

32. Na tomto místě lze znovu připomenout, že předmětná stavba je stavbou umístěvanou ve stávajícím oploceném výrobním areálu v území určeném platným územním plánem obce Kvasiny k využití pro průmyslovou výrobu, přičemž od nejbližšího pozemku žalobce (pozemek p. č. X v katastrální území Kvasiny – tento pozemek je součástí neveřejné letištní plochy) je předmětná stavba vzdálena vzdušnou čarou cca 1 km a mezi ní a všemi pozemky žalobce je jak stávající zástavba, tak zeleň. Nedochází k přesahu požárně nebezpečného prostoru stavby za hranice oploceného výrobního areálu, a tedy ani na pozemky žalobce. Možnost dotčení žalobcových vlastnických práv nevyplývá ani z doložených závazných stanovisek. Tyto skutečnosti přitom žalobce žádným způsobem nezpochybnil ani v řízení před soudem. Žalovaný (jakož i správní orgán prvního stupně) se dle soudu zabýval všemi relevantními skutečnostmi a své rozhodnutí řádně (přezkoumatelným způsobem) odůvodnil. Není tedy pravda, že správní orgány argumentovaly pouze vzdáleností dotčených pozemků žalobce od předmětné stavby.
33. Ani žalobcova námitka vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí není důvodná. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že přetíženost dopravou v okolí výrobního závodu osoby zúčastněné na řízení je obecně známou skutečností, na straně 9 rozhodnutí pak uvedl, že žalobce *„poukazoval pouze bez bližší konkretizace na přetíženost města Rychnov nad Kněžnou a obce Kvasiny dopravou a na chybějící infrastrukturu ve městě Rychnov nad Kněžnou, a to aniž by navrhl jakýkoliv důkaz na podporu svého tvrzení o přímém dotčení svých vlastnických práv“*. Nejedná se tedy o *„vnitřní rozpor“*. Žalovaný v rámci hodnocení poměrů v lokalitě připustil, že přetíženost dopravou v okolí areálu je obecně známou skutečností (ostatně v areálu pracuje cca 9000 zaměstnanců). Netvrdil však, že by žalobce tuto přetíženost neprokázal. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce nijak neprokázal přímé dotčení svých vlastnických práv v důsledku realizace předmětného stavebního záměru. S tímto závěrem žalovaného se přitom krajský soud plně ztotožňuje a odkazuje na body 28 a 29 tohoto rozsudku.
34. Pokud žalobce naznačuje, že osoba zúčastněná na řízení měla předložit i souhlasy dalších osob s veřejnoprávní smlouvou, pak taková námitka žalobci nepřísluší, neboť žalobce je oprávněn namítat pouze porušení svých subjektivních práv, nikoliv práv jiných osob. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu není actio popularis.
35. Žalobce též neprokázal své tvrzení, že osoba zúčastněná na řízení *„úmyslně štěpí své záměry“*. Žalobce konkrétně zmiňoval tři stavební záměry v rámci výrobního areálu osoby zúčastněné na řízení - rozšíření svařovny, přístavbu šaten a stavbu náhradní jídelny u haly 3 (jednalo se o stavbu dočasnou, která je v současnosti již odstraněna, jak bylo zjištěno při jednání dne 2. 12. 2020), nicméně žádné důkazní prostředky na podporu svého tvrzení o souvislosti jednotlivých stavebních záměrů nepředložil a ani soudu neobjasnil, v čem má tato souvislost spočívat (byť měl možnost nahlížet do všech správních spisů týkajících se jednotlivých staveb). Skutečnost, že stavba náhradní jídelny již byla odstraněna a další dvě stavby jsou nadále užívány, svědčí spíše o tom, že zde žádná relevantní souvislost mezi

zmíněnými stavebními záměry nebyla. Nicméně i kdyby na tyto stavební záměry [viz řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 94/2019 a 52 A 87/2019] bylo nahlíženo jako na záměr jeden, dospěl by soud vzhledem ke skutečnostem uvedeným pod body 26 až 32 k závěru, že předmětnými stavebními záměry nemohlo dojít k přímému dotčení žalobcových práv.

36. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že realizací rozšíření svařovny nemohlo dojít k přímému dotčení žalobcových práv, a proto žalobce nemohl být účastníkem případného územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Nebylo tedy třeba souhlasu žalobce s uzavřením veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 78a téhož zákona. K danému závěru soud dospěl na základě všech shora popsaných skutečností, které hodnotil ve svém souhrnu, nepostačovala tedy pro tento závěr samotná skutečnost, že žalobcovy pozemky jsou zemědělskými plochami, či sama o sobě vzdálenost pozemků od předmětné stavby, jak naznačoval žalobce ve své žalobě; stejně tak pro tento závěr nepostačovala ani samotná koncepce územního plánu a vymezení využití ploch výroby a skladování v obci Kvasiny, jak tvrdil žalobce.
37. Na shora uvedených závěrech nic nemění ani fakt, že žalobce se svého „účastenství“ (resp. zahrnutí mezi osoby, jejichž souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy je vyžadován, event. mezi účastníky územního řízení) od počátku aktivně domáhal. Zákonné podmínky pro uzavření veřejnoprávní smlouvy byly splněny, pročez její uzavření nelze považovat za obcházení zákona, jak namítal žalobce. O uzavření veřejnoprávní smlouvy pak nebylo vedeno žádné správní řízení, a proto nelze přisvědčit argumentaci žalobce, který pochybení spatřoval i v tom, že nemohl uplatnit svá práva účastníka řízení a seznámit se s podklady veřejnoprávní smlouvy (stejně tak zde nebylo místo pro postup dle § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu).
38. Nelze rovněž přisvědčit žalobci, že správní orgány měly postupovat „v pochybnostech ve prospěch“ a připustit, že žalobce by byl účastníkem územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému nemá žádnou pochybnost o tom, že žalobcova práva nemohou být předmětným stavebním záměrem přímo dotčena, a proto takový postup („v pochybnostech ve prospěch“) ani nepřipadal v úvahu.
39. K dalším námitkám žalobce soud uvádí následující. Skutečnost, že o návrhu žalobce dle § 142 správního řádu bylo rozhodnuto až s relativně značným časovým odstupem od uzavření předmětné veřejnoprávní smlouvy, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tvzení, že osoba zúčastněná na řízení obstruovala a zneužívala skutečnost, že je významným a strategickým regionálním, resp. celostátním zaměstnavatelem, krajský soud považuje za neprokázané; i kdyby však čistě teoreticky bylo pravdivé, nemá to samo o sobě za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
40. K námitce žalobce, že jeho „námitkou podjatosti správního orgánu prvního stupně“ se žalovaný nezabýval, krajský soud konstatuje, že správní soud je v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé povinen k uplatnění žalobní námitky podjatosti ji zkoumat samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak s ní bylo před tím naloženo ve správním řízení (rozsudky NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, bod 42, a ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, bod 30). Jak plyne ze shora uvedeného, usnesením žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. MMR-37778/2017-83/2680, byl k projednání a rozhodnutí v dané

věci namísto Krajského úřadu Královéhradeckého kraje určen Krajský úřad Pardubického kraje (následný rozklad osoby zúčastněné na řízení byl zamítnut). K tomuto kroku žalovaný přistoupil právě z důvodu, že riziko systémové podjatosti dosáhlo „nadkritické míry“. Žalobce však netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, pro které by podjatost měla být dána u Krajského úřadu Pardubického kraje, který v dané věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně. Tato námitka je proto zjevně nedůvodná. Měl-li žalobce na mysli podjatost úředních osob zařazených v Městském úřadu Rychnov nad Kněžnou, pak soud konstatuje, že samotná žalobcem tvrzená skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení věnovala dary městu Rychnov nad Kněžnou, automaticky nemá za následek podjatost všech úředních osob Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, nadto vykonávajících činnost v přenesené působnosti. Krajský soud podotýká, že pro určení věcné příslušnosti v řízení o žádosti podle § 142 odst. 1 správního řádu je namístě analogické použití § 165 odst. 5 a § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu. Důvodem je především smysl a účel těchto ustanovení, kterým je naplnění základní zásady, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci (srov. např. Vedral, J. Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 962). Účastní-li se správní orgán veřejnoprávní smlouvy, je zcela namístě, aby tentýž orgán nerozhodoval v řízeních, jejichž předmětem je posouzení zákonnosti či účinnosti veřejnoprávní smlouvy, stejně jako posouzení sporů z ní plynoucích. Pokud zákonodárce shodně v § 165 odst. 5 i § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu stanovil v takových případech příslušnost nadřízeného správního orgánu, je nutno analogicky dovozovat příslušnost nadřízeného správního orgánu také pro řízení o určení, že veřejnoprávní smlouva dle § 161 odst. 1 správního řádu není účinná. I zde je nutno cítit zásadu, že správní orgán nemůže být „soudcem“ ve vlastní věci, tj. ve věci, v níž je smluvní stranou napadené veřejnoprávní smlouvy (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, publ. pod č. 3151/2015 Sb. NSS). I kdyby tedy čistě teoreticky byla dána podjatost úředních osob, které se podílely na postupu vedoucím k uzavření veřejnoprávní smlouvy s osobou zúčastněnou na řízení, zákonodárce zakotvením věcné příslušnosti nadřízeného správního orgánu k rozhodnutí o návrhu dle § 142 správního řádu zajistil, že o účinnosti veřejnoprávní smlouvy budou rozhodovat nepodjaté osoby, jak se také v nyní posuzovaném případě stalo (žalobce netvrdil žádnou skutečnost svědčící o opaku). Z vyložených důvodů bylo nadbytečné provádět dokazování žalobcem navrženými internetovými stránkami, jež měly prokázat uskutečnění darů městu Rychnov nad Kněžnou ze strany osoby zúčastněné na řízení.

41. Jak je stanoveno v § 89 odst. 4 větě první a druhé stavebního zákona, obec uplatňuje v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno. I kdyby tedy žalobce měl být teoreticky považován za osobu, která by byla účastníkem územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (ze shora uvedených důvodů plyne opačný závěr), byl by oprávněn brojit proti záměru osoby zúčastněné na řízení toliko v rozsahu, jakým může být jeho právo přímo dotčeno. Nebyl by naopak oprávněn domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob a rovněž by nebyl zmocněn hájit veřejný zájem (srov. též rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2011, č. j. 8 Ca 318/2008-43, Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 36/2014-55, či NSS ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159). Tato východiska pak dle závěru krajského soudu

plně platí i v případě, že se obec rozhodne, ať už z jakéhokoliv důvodu, proti záměru nebrojit a vysloví souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy. Nelze proto přitakat žalobní argumentaci, z níž se jeví, že pokud obec Kvasiny nedbala na všestranný rozvoj a kvalitu života obyvatel v obci (k tomu mělo dle žalobce patrně dojít vyslovením souhlasu obce Kvasiny s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou ze dne 16. 6. 2017), byl oprávněn její roli suplovat žalobce (viz též bod 33).

Závěr a náklady řízení

42. Ze všech uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.; výrok I).
43. Výrok o náhradě nákladů řízení (výrok II) se opírá o § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Procesně neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Náklady spojené s cestováním pracovníků správních orgánů k soudnímu jednání jsou determinovány organizačním uspořádáním veřejné správy a správního soudnictví. Tyto cestovní výdaje představují obdobně jako výdaje na platy úředníků a technické zabezpečení jejich činnosti součást nákladů běžné úřední činnosti orgánů veřejné správy hrazených z veřejných rozpočtů. Tato okolnost představuje zpravidla důvod zvláštního zřetele hodný, pro který se náhrada takových nákladů řízení procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu nepřizná ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., ačkoli jinak by měl na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení právo podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Krajský soud nenalezl žádný důvod, proč v daném případě postupovat jinak, a proto žalovanému požadovanou náhradu cestovních nákladů (za cestu na jednání soudu z Prahy do Pardubic a zpět) nepřiznal.
44. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil a důvody zvláštního zřetele hodné neshledal, proč rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.; výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 8. prosince 2020

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu